

[Birgitte Husmark]

liggøres af den grundlovsfæstede forsoningspolitik i forhold til ejendomsbesiddere og i forhold til embedsfolk fra det tidligere sydafrikanske kolonistyre. Et tema, der gik igen i samtalerne med lokale politikere og kvinderepræsentanter, var, at forsoningspolitikken ser ud til at betyde, at den fattige, altså sorte del af befolkningen skal forsones sig med, at forholdene ikke bliver anderledes. Og sandt er det, at på et afgørende vigtigt område som fordelingen af land er der endnu ikke sket noget. Der har været holdt en stor konference, og alle parter er hørt, men regeringen har endnu ikke taget fat på de riges privilegier.

Det er her, den nuværende tørkesituation kommer ind som en faktor, der vanskeliggør forholdene for den fattige landbefolkning endnu mere. Der, hvor man under normale regnforhold ville kunne klare sig, er der nu brug for nødhjælp, der er brug for fødevarer, kosttilskud i form af f.eks. fiskeolie, men også for hjælp til at skifte fra kvægdrift til agerbrug, hvor det overhovedet er muligt.

Mange steder har det offentlige eller private hjælpeorganisationer sat grønsagsdyrkning i gang. Man giver mad for arbejde og undervisning til børnene, også for at forhindre den vandring fra land til by, hvis resultat kun er hjemløshed og arbejdsløshed. Men disse projekter hænger i en meget tynd tråd, der er mangel på alt, der er mangel på sko, tøj og husly, og initiativrige handlende gør ikke arbejdet lettere, når de stiller med den rullende spritbutik den dag, der er udbetaling af de få kontanter, som kommer i omløb.

Men også i hovedstaden Windhoeks sorte bydel, Katutura, er der brug for bistand, først og fremmest til uddannelse ikke mindst af kvinderne, der forlader skolen tidligt pr. tradition, fordi de skal bistå familien, eller fordi de er blevet gravide og derfor skal forlade skolen. I en af vores mange samtaler med lokale repræsentanter fortalte en kvinde, at det faktisk ofte var lærerne, der var skyld i, at kvinderne blev gravide. Endnu en gang er svaret uddannelse, også for de lærere, der som et resultat af kolonitiden selv har alt for ringe kundskaber.

Namibia vil, om alt går vel, på længere sigt kunne klare sig selv, men landet har brug for massiv hjælp nu, hvis udviklingen ikke skal løbe af sporet. Der er brug for hjælp til at overleve tørken, og der er brug for hjælp til en bæredygtig udvikling fremover.

Danmark bør slutte sig til den øvrige nordiske kreds af lande, der på en helt anden måde har set Namibias behov og muligheder, og Danida må omlægge den perspektivløse kurs, der siger, at Namibia ikke er interessant som programsamarbejdsland, fordi der er afløbsproblemer, hvilket i udenrigsministerielt frispreg betyder, at Namibias behov er for små til at være interessante, når landet er så udstrakt og vanskelig tilgængeligt.

Kort sagt, der er brug for en indsats på makroplan, så der kommer et fremtidsperspektiv – det gælder for Namibia som for resten af Afrika – men der er også brug for den målrettede bilaterale bistand efter de principper, vi har fastslået, til de fattigste befolkninger, til sikring af kvindernes fulde deltagelse i samfundslivet og til sikring af demokrati og menneskerettigheder.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg vil takke for en positiv modtagelse af min redegørelse, og jeg er ganske specielt glad for, at vi har undgået en diskussion, som der måske ellers nogle steder var lagt op til, nemlig en diskussion om, hvorvidt vi nu skulle begynde at adskille nødhjælp og udviklingsbistand. Som jeg indledningsvis var inde på, lader det sig ganske enkelt ikke gøre; de ting hænger sammen, og det gør de først og fremmest i Afrika. Derfor synes jeg, det er glædeligt, at vi nu er forbi den diskussion.

Til gengæld var der flere, der var inde på behovet for en effektivisering af nødhjælpen, specielt af katastrofebistanden, og der er ingen tvivl om, at situationen i Afrika er alvorligere end nogen sinde tidligere. Den uhyggelige kombination af tørke, miljøproblemer, fattigdom, krig og borgerkrig har ført til, at omkring 34 mio. mennesker, måske endnu flere, i dag er truet af hungersnød. Derfor er det klart, at det, der er behov for i allerførste omgang, er en mere effektiv nødhjælpsindsats, og derfor må vi få de internationale organisationer – og ikke mindst dem, vi har i FN-systemet – til at spille noget bedre sammen.

Vi har netop, som flere ordførere også har været inde på, problemerne helt inde på livet i Somalia, hvor det, som fru Hanne Severinsen og flere andre pegede på, er lykkedes for kræfter i FN's særorganisationer at få udmanøvreret ambassadør Sahnoun, som var generalse-